

marks Statistik“ og i hans „Finansvidenskab“ med det Resultat, at det er saa langt fra, at man kan sige, at han fremsætter nogen klar og afgørende Udtalelse om dette Punkt. Naar det saa er den eneste Autoritet, som fremføres, saa er det ikke noget meget stærkt Argument. Man kan nemlig fremføre mange Autoriteter for den modsatte Mening. Det er jo bekendt, at i den sidste Tid den ene Nationaløkonom efter den anden har fremdraget modsatte Synspunkter. Jeg behøver ikke her at nævne andre end Professor Frederiksen og Kødte, som ogsaa har beskæftiget sig meget med Nationaløkonomi, det ærede Medlem for Esbjerg, som vel ikke er Nationaløkonom, har jo ogsaa faaet den samme Opfattelse som de før nævnte. Denne Opfattelse er altsaa den Dag i Dag ganske almindelig, vi vide jo ogsaa, at den højtærede Finansminister har den Opfattelse, medens der for den modsatte Anskuelse ikke er fremdraget andet end Falbe Hansens halvt tvivlende Udtalelser. Det maa saa heller ikke glemmes, at selv om han havde den Opfattelse, har det dog noget at sige, at forud for baade hans og andres Udtalelser staa vi over for det, at Lovgivningsmagten for et halvt hundrede Aar siden har ganske bestemt ikke blot erklæret, at den opfattede Gammelskatten som en Grundbyrde, men ogsaa behandlet den som en saadan ved Ægalisationen i 1850 af Hartkornsskatterne. Da betalte Staten direkte ind i Folks Lommer Kapitalisationen af den Merbyrde, man lagde paa Hartkornet, og denne Byrde, man altsaa har givet Folk Penge for at overtage, den skænker man dem nu tilbage, det er, som sagt, ikke mere end halvhundrede Aar siden, og der er al Grund til at tro, at der endnu den Dag i Dag kan træffes Folk, som i deres første Ungdom have modtaget denne Gave af Staten for at paatage sig en Byrde, og nu skænker Staten de samme Personer Byrden tilbage, uden at forlange tilbage den Gave, der blev givet dem. Der er deri noget saa abderitisk, og noget, som i langt højere Grad taler for min Opfattelse end for det ærede Medlems. Nu kan Lovgivningsmagten jo tillade sig alt muligt, men det synes mig dog i ethvert Tilfælde ikke at være nogen videre forstandig Handling, den dermed er inde paa. Inden jeg forlader Konferensraad Falbe Hansen og hans Meninger, vil jeg sige, at hvad han mener om alle disse Spørgsmaal, kan det maaske ofte være lidt vanskeligt at finde ud af, men saa meget er jeg ikke desto mindre vis paa, at om vi

i dette Øjeblik stode over for en Skatte-reform, som han vilde finde i det hele var den rette og fuldt forsvarlige, er jeg overbevist om, at jeg ogsaa vilde stemme for den, det kan jeg derimod ikke for den foreliggende.

Dinesen: Det ærede Medlem, der nu talte, og jeg staa paa saa forskellige Standpunkter i denne Sag, hvad der for øvrigt er kendt af mange i denne Sal, at jeg paa dette Tidspunkt ikke vil optage nogen Debat med det ærede Medlem derom. Kun et Par Smaabemærkninger vil jeg tillade mig over for det ærede Medlem. Jeg har ikke anbefalet det ærede Medlem, at han i sin Egenskab af Købstadsrepræsentant skulde takke Ridefogederne. Jeg har i det hele taget ikke talt mod det ærede Medlem i hans Egenskab af Købstadsrepræsentant. Mine Bemærkninger forleden Dag gjaldt den Ledelse, ogsaa denne Sag har været Genstand for fra det gamle Højrepartis Side i den sidste halve Snes Aar. Men der faldt en Bemærkning fra det ærede Medlem, som det var mig en Tilfredsstillelse at høre, og jeg glæder mig over paa dette ene Punkt at kunne være enig med det ærede Medlem. Det var, da han udøvede en lille Kritik over det Spor, hvori denne Sag var bragt ind under et enkelt Moment fra Højres Side; deri er jeg enig med ham. Jeg har begæret Ordet for at tage lidt Afstand fra, hvad jeg selv udtalte forleden Dag, idet jeg har hørt forskellige Ytringer om enkelte Ændringer i det foreliggende Lovforslag, som i Virkeligheden godt kunde foretages. Jeg skal da kun advare imod, at der kommer saadanne Ændringer frem, som kunne udsætte disse Spørgsmaal for nogen som helst Fare. I denne Henseende er jeg imidlertid ganske tilfredsstillet ved de Udtalelser, der faldt fra den højtærede Finansminister i Dagsmødet, og efter at han har talt, skal jeg ikke forfølge dette Spørgsmaal videre, men kun gøre en Bemærkning over for det ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen), idet jeg ikke skønnede rettere, end at de Udtalelser, han brugte i sit første Foredrag forrige Dag, vare skikede til at fremkalde nogen Betænelighed. Det var, da han omtalte Skatteprocentens Størrelse og sluttede med at sige, at som Dagen gaa og Kravene komme, og der skal anvendes Penge til at indløse Kravene, var han ikke i Tvivl om, at vi ogsaa i Fremtiden kunne skrive Anvisninger paa den Skat. Jeg blev noget betænkelig ved